

VATANIN HAYKIRIŞI: İSTİKLAL MARŞI

Mevziden başını kaldıramıyor, mermiler üstüne üstüne yağıyordu. Ne dayanacak takati kalmıştı ne de mermisi. Öleceğine emindi fakat asker arkadaşları imdadına yetişti. Beraber düşmanı bir süreliğine geri püskürttüler.

Etrafa gecenin sessizliği ve karanlığı çökmüş, iki er arasında konuşuyordu. Ayağında dokuma çorapları, yırtık çarıklarıyla ısınmaya çalışarak anasının fotoğrafını gösterdi diğerine. Ne kadar özlediğini iç çekerek anlattı. Anasının yollarken başına yaktığı kınadan dolayı "Kınalı" lakabını almıştı cepheye. Yiğit, cengâver bir erdi. Babası şehit, dedesi şehitti. O da bu niyetle gelmişti cepheye. Ama umudu tükeniyor, kendinde güç bulamıyordu. Diğer er onu yüreklendirmeye gayret etti. Şehitliği kendine teselli sayıp nöbete beraber devam ettiler.

Sabaha doğru nöbeti başkasına devredip istirahata çekildiler. Yerel gazete dağıtılmıştı cepheye. Ön sayfası tamamen bir şiirle kaplıydı. Aralarından biri çıkıp gür sesle okumaya başladı. "Korkma!" dedi er. Akıllarına sevgili peygamberleri geldi. Mağarada düşmanı ile arasında küçücük bir mesafe varken Ebubekir'e: "Üzülme, Allah bizimle beraberdir." demişti. Tüm askerler ürperdi. Öyle ki henüz ilk kıtası okunurken tüm erler gözyaşlarıyla ayağa fırladı. Öyle ki hepsi vatanı için o an toprak olmak istedi. "Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım / Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!" dedi er. Akıllarına Kürşat isyanı, Ergenekon geldi. Tüm askerler haykırarak tekrarladılar şiiri. "Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı! / Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı./ Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı; / Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı." dedi er. O an beyninden vurulmuşa döndü Kınalı. Nefesi kesildi. Sanki bedenine sığamadığını hissetti. Bu kıta onun için yazılmıştı adeta. Hıçkırarak ağlamaya başladı kendini durdurmaya yeltenmeden." Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ? / Şühedâ fişkırarak, toprağı sıksan şühedâ!" dedi er. Aklına dedesi, babası geldi Kınalı'nın. Etrafına bakındı. Tüm erler ağlıyor, coşkudan ne yapacaklarını bilemeden ağlıyorlardı. Şiiri okuyan er duraksadı, daha yüksek sesle okumaya başladı. "Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl; / Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl. / Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl: Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet; / Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl! "dedi şiir. Hepsi son cümleyi tekrarladı."Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl!" Erden tekrar okumalarını istedi hepsi. Şiir defalarca okundu.

O şiir, milletin olduğu için kendi kitabına kendi şiirini koymayan, cepheyi hiç görmeden kırk sekiz saatte bu şiiri yazan ve mükâfatını bağışlayan Mehmet Akif'in İstiklal Marşı'ydı. Erler arasında okunurken yaşanan hadise mecliste de yaşanmış, bu şiirden sonra diğerlerinin okunmasına lüzum görülmemişti. Mehmet Akif'in dileği "Allah bu millete bir daha istiklal marşı yazdırmasın "idi. Millet de bu duaya "Amin!" dedi.

Şehit Kemal Mutlu Fen Lisesi
Nisa Nur Erkan
10/C